

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΔΟΥΤΙΤΖΙ ΠΑΣΣΕΡΙΝΙ

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΜΑΝΤΙ. ΛΑΟΥΡΑ, φίληνάδα του. ΜΑΡΘΑ, όπρητέρα.

(Ένα σαλόνι στο σπίτι του Αρμάντι. Κομψός και πολυτελής διάκοσμος. Φθινοπωρινό απόγευμα. Τό φως εινε άναμμένο. Ο Παύλος Αρμάντι εινε ένας άμορφος άνδρας, σαράντα χρόνων, μ' ένα μικρό μαύρο γένι. Έχει τό χρώμα ανθρώπου πού ήταν άρρωστος. Κάθεται σε μία πολυθρόνα και διαβάζει έφημερίδα. Η Λάουρα εινε μία φλογερή και γλυκειά καλλονή. Νέα, ως τριάντα χρόνων, έχει πάντα ένα είρωνικό χαμόγελο στα χείλη).

ΛΑΟΥΡΑ.— Γιατί δέν μου μίλας πειά;... Σου είμαι λοιπόν τόσο Ξένη, τόσο αδιάφορη;

ΠΑΥΛΟΣ.— Λάουρα, Ξέρεις πόσο ύποφέρω αυτή τή στιγμή... Άφησέ με λίγο ήσυχο. Μά δέν καταλαβαίνεις λοιπόν τήν άγονία μου;

ΛΑΟΥΡΑ.— Θέλεις να φύγω; Φεύγω στη στιγμή...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν θέλω να ειπω αυτό... Τό Ξέρεις πολύ καλά... Μπορείς να μείνεις όσο θέλεις... Έξωρες τόσον καιρό έδώ μέσα...

ΛΑΟΥΡΑ.— Μά τώρα πειά εινε ώρα να φύγω... Ο Δικηγόρος μου μου τηλεφώνησε στις Ξηι νάχω φύγει... Βλέπεις λοιπόν πώς δέν μου μένον παρά μόνο λίγες στιγμές.

ΠΑΥΛΟΣ.— Κάνε ό,τι θέλεις...

ΛΑΟΥΡΑ.— Εύχαριστώ. Έγω τις βαλίτζες μου στον προθάλαμο.

ΠΑΥΛΟΣ.— Θά τις στείλω άπορη...

ΛΑΟΥΡΑ.— Είσαι λοιπόν τόσο βέβαιος;...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν Ξέρω... Δέν Ξέρω, Λάουρα, Μή με βασανίζεις... Αλλάς ή στιγμές εινε ή πιο τραγικές και ή πιο κρίσιμες τής ζωής μου. Είμαι ένας δυστυχισμένος... Πόσο πονώ!... Πόσο ύποφέρω!... Μά δέν ύπάρχει λοιπόν και για μένα λίγη χαρά, λίγη ετυχισιά;... Τι Ξανα;...

ΛΑΟΥΡΑ. (είρωνικά). — Μ' αγάπησες!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Αμφιβάλλεις άκόμη γι' αυτό; Όλη αυτή ή τραγωδία τής ζωής μου δέν εινε μία απόδειξη τής αγάπης μου;...

ΛΑΟΥΡΑ.— Ναι, μά δέν μ' αγάπησ πειά...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν άντιστα, Λάουρα... Αντιστη μου...

ΛΑΟΥΡΑ.— Έχεις δικιο... Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μήν είσαι άδικη... Τό καταλαβαίνεις και μόνη σου... Κάποια ήμερα έπρεπε να φύγη ή μία από τις δύο... Η Μαρία τό κατάλαβε από τήν πρώτη στιγμή!... Και γι' αυτό βοίσκεται σήμερα στη φυλακή...

ΛΑΟΥΡΑ.— Καθώς βλέπεις, εκείνη προτίμησε αυτή τή λύση... Θέλω να σέ σκοτώση... Νόμιζε πώς ή ετυχία κερδίζεται με τό περίστροφο!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μή μίλας γι' αυτή, Λάουρα... Ήταν πάντα καλή... Έγώ φταίω... Έγώ είμαι ή αίτια όλης αυτής τής συμφοράς.

ΛΑΟΥΡΑ.— Μά πώς μπόρσες λοιπόν να με Ξεχάσεις τόσο εύκολα;... Ζήσαστε ένα δολόκληρο χρόνο μαζί... Ήταν λοιπόν ένα παιχίδι... Μία ιδιοτροπία και τίποτ' άλλο;...

ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι, Λάουρα... Πριν σέ γνωρίσω, ζούσα ήσυχος κ' ετυχισμένος με τή γυναίκα μου και με τό παιδί μου... Όταν όμως σέ γνώρισα, τό Ξεχάσα όλα... Σ' αγάπησα μ' έναν τρελλό έρωτα... όπως αγαπούσα πρώτα τή Μαρία... Έκείνη τότε θέλησε στην άρχή να παραβλέψη... Συλλογιζόταν τό σπίτι μας, τό παιδί μας... Έπειτα όμως, όταν είδε πειά ότι ήμουν τρελλός μαζί σου...

ΛΑΟΥΡΑ.— Σου φάνερε μία σφαίρα στό στήθος...

ΠΑΥΛΟΣ. (κρύβοντας τό πρόσωπό του μέσα στα χείρα του). — Α! Μή μου τό φημίσεις! Η Μαρία εινε καλή... Έγώ φταίω... Ημουν ένας τρελλός... Έπειτα τό κατάλαβα, στό νοσοκομείο, όταν είδα πειά καθαρά τήν πραγματικότητα...

ΛΑΟΥΡΑ.— Και με Ξεχάσες... Με μίσησες...

ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι! Σ' αγαπώ άκόμη... Μά ή ζωή μου εινε δεμένη πειά με τή ζωή τής Μαρίας... Έχω τό παιδί μου, τό σπίτι μου...

ΛΑΟΥΡΑ.— Κυ' άν καταδικασθεί ή Μαρία;... Άν ύστερ' από λίγα λεπτά μάθουμε πώς εινε πειά χαμένη και Ξαναγνώρισω;... Πώς θά με δεχτής;...

ΠΑΥΛΟΣ.— Θά σέ δεχτώ, να έτσι, μ' άνοιχτή άγκαλιά!...

ΠΑΥΛΟΣ, (Σκύβει τό κεφάλι). — Άν αυτό εινε δικαιο... Άν άπορσίσουν έτσι... Τι μπορώ να ειπω;... Θά σέ δεχτώ πάλι όπως πρώτα... Νά, έτσι μ' άνοιχτή άγκαλιά...

ΛΑΟΥΡΑ.— Καθήμε Παύλο... Είσαι άρρωστος άκόμη... Προτιμώ να φύγω από τώρα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Θά μ' άρπήςε λοιπόν μόνο; Θά φύγης κ' εσύ;... Δέν θά Ξαναγνώρισω; Άν δέν έφθει ή Μαρία, θά μείνω λοιπόν μόνο, όλομόναχος;... Δέχτηκες να φύγης άν εκείνη άλώσθη;... Μά άν... άν καταδικασθεί;... Μή μ' άρπίνεις μόνο, Λάουρα, μή μ' άρπίνεις μόνο... Δέν θέλω να με άποχωρήτης;... Δέν θέλω να μου ειπής τίποτε... Άς περιμένουμε...

ΛΑΟΥΡΑ, (βγαίνει έξω). — Όπως θέλεις... αύλο. (Ο Παύλος περπατάει νευρικά μέσα στο δωμάριο. Κάθε τόσο κτυπάει με άγωνία τό ρολόγι. Μπαίνει ή Μάρθα, ή γρηά ύπρητέρα τους, πού τήν έχουν χρόνια στο σπίτι).

ΜΑΡΘΑ, (δειλά). — Έργα; Δέν θά Ξαναγνώρισ πειά;

ΠΑΥΛΟΣ.— Πού; Ξέρει;... Έμεινα μόνος... Δέν έχω κανένα πειά κοντά μου... Μά πού εινε όλοι τους; Δέν πέρασε κανείς;

ΜΑΡΘΑ.— Έχουν πάει όλοι στο δικαστήριο... Μά θά έρθουν από στιγμή σε στιγμή...

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι άγονία, Θεέ μου!...

ΜΑΡΘΑ.— Κάνετε λίγη ύπομονή, κύριε Παύλο... Η μητέρα σας θά τά διορθώσει όλα... Θά ιδήτε...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μου ύποσέθηκες πώς θά πειση τή Μαρία. Μά θά με συζωρήση εκείνη; Έγώ είμαι ή αίτια τής δυστυχίας της... Έγώ φταίω!... Έμένα έπρεπε να δικάσουν κι' όχι εκείνη... Μά θάρθη άραγε, Μάρθα; Θά Ξαναθή πάλι στο σπίτι της;... Τήν έκανα να ποινή τόσο!...

ΜΑΡΘΑ.— Υπομονή... Η ώρα περνάει... Θά έχουν τελειώσει τώρα... Μπορεί να έρχονται κούλας. (Χτυπά τό κουνούδι. Η Μάρθα στέκεται μία στιγμή σαν να τά έχη χάσει).

ΠΑΥΛΟΣ, (πέρφει κατάκλωμος σε μία πολυθρόνα). — Θεέ μου! (Η Μάρθα βγαίνει γρηγορα. Περγονών λίγες στιγμές. Έπειτα μπαίνει άργά ή Λάουρα, κρατώντας ένα μεγάλο μπουκέτο χρυσάνθεμα).

ΛΑΟΥΡΑ.— Ξαναγνώρισω...

ΠΑΥΛΟΣ, (με μισόσβεντη φωνή). — Λοιπόν... Μίλησέ μου!... Η Μαρία;...

ΛΑΟΥΡΑ.— Συνάντησα στο δρόμο μία φίλη μου... Έρχόταν από τό δικαστήριο... Η Μαρία καταδικάστηκε...

ΠΑΥΛΟΣ, (με άπελπισία). — Α! Μά πώς γίνεται;... Πώς μπορεί να εινε αλήθεια!... (Κλαίει).

ΛΑΟΥΡΑ.— Κλαίς; Κλαίς για τήν αγάτη μας;...

ΠΑΥΛΟΣ, (σπασμωδικά). — Κλαίω γι' αυτήν... Γι' αυτήν τήν άθια... Κλαίω για τή δυστυχία μου, για τή ζωή μου... Τώρα πειά τελείωσαν όλα...

ΛΑΟΥΡΑ.— Κι' εγώ;... Δέν με συλλογιζεσαι πειά έμένα;

ΠΑΥΛΟΣ, (με πίκρα). — Μά δέν τό έννοιωσες λοιπόν πώς ή Μαρία...

ΛΑΟΥΡΑ, (μ' ένα είρωνικό γέλιο). — Ναι... Καταλαβαίνω. Δέν αγαπούσες παρά τή Μαρία... Είπες πώς θά με δεχόσουν μ' άνοιχτή άγκαλιά και τώρα κλαίς για κείνην... Λοιπόν, ήσυχασ. Σουτα φημίματα. Και τώρα πειά φεύγω εύχαριστιμένη. Έμαθα από πού ήθελα...

ΠΑΥΛΟΣ, (τήν κτυπάει σαν χαμένο). — Δέν εινε αλήθεια λοιπόν; ΛΑΟΥΡΑ.— Η Μαρία άθωώθηκε... Αυτό έμαθα από τή φίλη μου... Σε λίγο θά εινε έδώ πειά... μέσα στην άγκαλιά σου!

ΠΑΥΛΟΣ.— Ηθες λοιπόν να παίξεις με τήν άπελπισία μου;...

ΛΑΟΥΡΑ.— Θέλησα να κάνω μία δοκιμή. Νά ιδώ ποιάν αγαπούσες... Τώρα φεύγω εύχαριστιμένη... Ξαναγνώρισω στην παλιά μου ζωή... Μά δέν με νοιάζει... Είδα μόνο πώς δέν ήμουν για σένα τίποτε άλλο παρά μία τρελλή περιπέτεια... Θέλησες κ' εσύ όπως όλοι, να κίνης μία τρέλλα στη ζωή σου... Τώρα μετανοίσε σαν μικρό παιδί!... (Γελάει). Πόσο σέ λιπύμα!... Έγώ θά γνωρίσω πάλι στο θέατρο, στους καλούς φίλους μου, στην άμείρηνη ζωή μου. Η αγάτη σου ήταν μία τρέλλα, όπως είπες... Μία περιπέτεια. Τώρα περιμένεις τή γυναίκα σου. Ξαναγνώρισω στην ήσυχία και τή μονότονη ζωή σου... Έγώ ήμουν μία διασκεδάσι! Μία περιπέτεια...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν έχεις δικιο... Αλλά τό λόγια σου δείχνουν πώς δέν μ' εκάτάλαβες ποτέ, πώς δέν με πόνεσες...

ΛΑΟΥΡΑ, (είρωνικά). — Μά δέν βλέπεις λοιπόν; Σου έφερα λίγα χρυσάν-

θάνθη...

Ο Μπενζαμέν Κοσταν, στην κυρία Ρεκαμιέ).

Παρίσι, 1 Ιανουάριος 1815. Άπονη λατρεία μου, Σκέψου ότι είνε 4 ή 5 ώρα, περασμένα μεσάνυχτα, κι' εγώ αγρυπνώ άκόμη. Θάπρεπε νάχω κοιμηθεί πιά, νάχω ξαπλώσει τούλάχιστον στο κρεβάτι μου, κι' όμως νά πού βρισκομαι στο πόδι και σου γράφο...

Στά μά άκριβώς έφυγα άπ' το σπίτι σου. Δηλαδή μόλις από τριών ωρών λείπω από κοντά σου, κι' όμως νοιώθω την έπιτακτική ανάγκη να σου μιλώ άκόμη. Έστο και γράφοντάς σου...

Ξαναρέφρω στο μισό μου άδιάκοπα όλα τα λόγια που άλλαξαμε μαζί άπόρη. Μου υποσχέθηκες, καλή μου, έπειτα άπ' την τόσο άφονη λατρεία μου, κι' έπειτα άπ' την τόσο έπιμονή μου να σε τριγωνίζω πάντα με τόσο άφοσίω, ότι θα νοιώθης στο μέλλον για μένα μια φίλια χάριτος, πού διαφορετική από εκείνη, την όποια παραχωρείς στα συντάγματα των άλλων φίλων και γνωστών σου...

Τι να κάνω;... Σ' εύχαριστώ θερμά, έστο και γι' αυτή την τόσο πενήχη παραχώρησι, την όποια χαρίζεις στη διαψασμένη για σένα καρδιά μου. Θα έπιθυμούσα ένα ποτάμι διάπλατο άγάτης και λατρείας εκ μέρους σου, φίλδωρη καλή μου, μά είσαι βράχος άνοιάς, κι' έτσι αναγκάζομαι να τις παραδεχτώ μ' εύγνωμοσύνη αυτές τις λίγες σταλαγματιές ευφιλίας, τις όποιες επί τέλους καταδέχτηκες κι' άποφάσισες να μου χαρίσης...

Σου χαρίζω λοιπόν κι' εγώ, με τη σειρά μου, όλη τη ζωή μου, όλη την ύπαρξή μου, όλες μου τις ψυχικές, πνευματικές και σωματικές δυνάμεις, σε αντίτάλλαγμα αυτής της τόσο λιγοστής, μά και τόσο πολύτιμης φίλιας σου...

Μ' έχεις δώτελα σκλαβωμένον, βλέπεις! Δεν ζω παρά για να σε σκέφτομαι άκατάπαυστα. Ζω για να σε λατρεύω, για να σ' αγαπώ, για να σε ποθώ άδιάκοπα... Σου φαίνομαι μήπως υπερβολικός;...

Και θα το μείνεις πιά να άμφιβάλης, αν σ' όρκιστώ τη στιγμή αυτή, με τον πού φοριτώ όρκο που πρόσφεραν τα χείλη μου ως τώρα; Άν σ' όρκιστώ, δηλαδή, πως αν δεν νοιώθω πραγματικά στην ψυχή μου τα όσα ή πένα μου χαράζει τώρα στο χαρτί, ό Θεός μας τού με βλέπει, να με στερήσει δώτελα την ευτυχία της άγάτης σου;...

Μέ όλη μου την καρδιά και με δλοκάθωρη κι' ήσυχη τη συνειδησί μου, στο όρκίζομαι αυτό, άγαπημένη μου... Ή έστο και τόσο λιγοστή άγάτη σου, είνε το μόνο πράγμα πού με κρατάει στον κόσμο, κι' ό όρκος μου αυτός είνε για μένα κάτι το άπαράβατο και τρομερό...

Ναι, σε βεβαιώνω πως ποτέ — ούτε νύχτα, ούτε μέρα, ούτε όταν ήσυχάζω, ούτε όταν με πνίγουν ή δουλεύω — ή άινιματιχά, με τόσο ποθητή εικόνα σου δεν φεύγει ούτε στιγμή άπ' τού μισό μου... Ή άγάτη πού νοιώθω για σένα είνε κάτι το σταθερό και διαρκές, και τίποτε δεν είνε ίκανό να την άπασχολήση, να τη διακόψη ή άποσπασί και προσωρινά...

Ή άγάτη μου αυτή για σε να είνε κάτι σαν άφοσίωσι άπόλυτη και τυφλή κι' άφάνταστα ήδονική για την ψυχή μου. Μά συγχρόνως όμως με πνίγει με τόσες άγωνίες κι' άμφιβολίες ή άκαρδη και τόσο άινιματιχή στάσι σου, πολλές φορές, ώστε αν σου κατέβει να την παρατείνης έστο και για ένα ήμερονύχτιο μονάχα, θα με σκοτώσης δίχως άλλο...

Πιστεύε με, άγάτη μου... Γιατί τα λόγια της άγάτης μου να σε ψυχραίνουν και να σε θυμώνουν;... Για να μη σε θυμώνω, αναγκάζομαι πολύ συχνά να σου μιλώ για χίλια όσα μικροπράγματα, άδιάφορα κι' άνούσια για μένα, τη στιγμή που θάβηλα με όλη τη θέρη της ψυχής μου να σου μιλώ μονάχα κι' άποκλειστικά για την άπέραντη λατρεία μου. Είνε ή δεν είνε μια φοριχτή άκία από για μένα;... Και όμως! Σε πόσες τέτοιες, και χειρότερες άκόμη, θυσίες δεν θάορωνα τυφλά την καρδιά μου, άρκει να σε νοιώσω κοντά μου και να σου μιλώ καμιά φορά;...

Θεμα. Είνε για τόν έρωτά μας πού πέθανε. Για την τρολλή περιπέτεια πού τελείωσε πιά. Άντιο, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ, (την κυττάζει με θλίρη πού φεύγει. Κάνει με νευρική κίνησι να σηκωθή. Μά πέφτει ξανά σαν παράλυτος στην πολυθρόνα... Μόνος του τώρα, κυττάζει με φόβο τά χουσανθρα κι' ανατριχιάζει. Κι' έξωφρα ξεφωνίζει άπελιωμένα:.) Μάρθα! Μάρθα! Αλλά τά λουλούδια... Πάρε αυτά τά λουλούδια... Δεν πρέπει να τά βλέπω πιά!... Είνε λουλούδια θανάτου. Ένώ εγώ ξαναγεννιόμην. Βγαίνω άπ' τόν τάφο. Σε λίγο έρχεται ή άγαπημένη μου Μαρία... Θεέ μου, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Δεν θα σου φανόταν άλλόκοτη κι' άπίστευτη αυτή ή τακτική μου, αν ήξερες πόση γοητεία νοιώθω, όταν σ' άκούω να μου μιλάς με την άρμονική και γλυκεια φωνή σου, ενώ τού ούρανο κομμά σου βρισκεται μισοξαπλωμένο, με έγκατάλειψη έλκυστική κι' άφάνταστη νοχέλεια, αντίξου μου!... Άντίξου μου, τόσο κοντά μου, μά, άλλοίμονο, και τόσο πολύ μακριά μου!

Κι' ενώ τά μορμουριστά σου λόγια άπαλοχαϊδέουν ήδονικά την άκοή μου και ή ψυχή μου φτερουγίζει άνάλαφρα σαν πεταλούδα δλοτύφρα σου, τά μάτια μου άντικρούουν θαιμωμένα τόν Παράδεισο, μέσα στον όποιο σε ξεχωρίζουν βασίλισσα κι' άνώτερη άπ' τούς άγγέλους...

Δεν είνε άγάτη αυτή, όπως τη νοιώθω εγώ για σενα. Είνε κάτι άνώτερο από αυτή, είνε κάτι σαν λατρεία λαμπάλαων καιρών, κάτι σαν ειδωλόλατρεία κυριαρχική και παντοδύναμη...

Είσαι τού ειδωλό μου, ή μόνη μου θρησκεία εδώ στη μάταιη τη γή πού ζούμε, κι' ή άλησημόντης στιγμές τις όποιες περνά κοντά σου, με άποζημιώνουν με τού παραπάνω άπ' τη φοριχτά βασανιστική άγονία πού με δόρνει, όταν βρισκομαι μακριά σου...

Πόσο θά είμαστε ευτυχισμένοι, αν μ' αγαπούσες όσο σ' αγαπώ!... Ή άγάτη μου παρακολουθεί με στοργή κι' ένδιαφέρον τις πού μικρές κι' άσημαντες λεπτομέρειες της ζωής σου. Ή άγάτη μου άγκαλιάζει όλες σου τις έννοιες, συμπερι τούς καημούς σου, χαίρεται με τις χαρές σου και ματώνει με τις θλίψεις σου. Ή άγάτη μου θα ήταν ίκανή, αν της τού επέτρεπες, καλή μου, να χύση βλάσμο σου όσους πόνους σου, να άπαλοχαϊδέψη τούς σπαραγμούς σου, να λιγοστήψη τά βάσανά σου και να καρφώσει όριστικά στα έλικά σου χείλη τού χαμόγελου της χαράς και της ευτυχίας...

Ή άγάτη μου είνε άνωτερόβουλη, δεν κρύβει ταπεινούς και πρόστυχους σκοπούς, δεν είνε έγωιστική καθόλου, και ξέρει να θυσιάζει την ευτυχία και τη γαλήνη της καρδιάς μου πρόθυμα, άρκει να κερδίσει κάτι τι, έστο και τού έλάχιστο, άπ' τη θυσία της αυτή ή ευτυχία σου και ή γαλήνη σου...

Για μένα σβύνουν όλα μπρός στη λατρευτή ύπαρξή σου. Για μένα χάνονται στη στιγμή και δόξα και δύναμη και χρήματα και χαρές τού κόσμου μπροστά στο κάθε σου χαμόγελο.

Σχνά μού παραπονιέσαι — ελικρινά ή από φιλοφροσκεία; — πως νοιώθεις κάποιο κενό τυραννικό, βαθεία στην ψυχή σου. Άν όμως πραγματικά σε τυραννεί αυτό τού πράγμα, πόσο διαφορετική θα αισθανόσουν τη ζωή, αν μ' άφρινες μ' έμπιστοσύνη να στολισώ την ύπαρξή σου με την δλοθερημ λατρεία μου, και να διώξω άπ' τη σκέψη σου, με στοργική φροντίδα, τις μαύρες έννοιες πού τού τυραννούν... Τι να συμβαίνει άραγε, Θεέ μου, μέσα στην όμορφη μύ σκεπτική μ' ανεξίτηλαστη ψυχή σου, και σ' έμπυδίζει τόσο τραγικά και τόσο άπαισιωτικά για μένα, να μ' αγαπήσης λίγο και να έμπιστευθής στα έυλαδικά μου χείρα τού μέλλον σου;

Έσένα μόνο θ' αγαπούσα — μοναδική μου άγάτη — και στο γλυκό σου όνομα θα όρκιζόμην πάντα, όπως θα τούκανα και τώρα, αν ήμουν βέβαιος πως θα με πιστέυες, πλανεύτρα μου και άκαρδη λατρεία...

Καθόλου λοιπόν δεν σε κολακεύει ή πεποιθήσι, ότι σε λατρεύω όπως κανένας ποτέ τού δεν λάτρευσε μά άλλη, κι' ότι σε ποθώ όπως κανένας ποτέ τού δεν λόθησε την άγαπημένη του;...

Έλα στην άγκαλιά μου πιά... Μη με παιδεύεις άλλο. Φτάει!... Δεν ύπάχει, γλυκεία μου άγάτη, μεγαλειότερο ανθρώπινο μαρτύριο, άπ' τού μαρτύριο τού άνικανοποίητου έρωτα.

Προτιμώ τόν θάνατο, προτιμώ την Κόλασι, παρά να ύποφέρω τόσο...

Και συγχρόνως χαρίζω όλες τις ευτυχίες και τις χαρές τού κόσμου τούτου, χαρίζω αυτόν τόν Παράδεισο για λίγη άγάτη σου.

Τι να την κάνω τη ζωή χωρίς τη συμπάθειά σου; Μπορεί να ζήση τού άθως χωρίς φως;

Σκέψου τά λόγια μου αυτά. Σκέψου τα σε μια ώρα γαλήνης. Προσπάθησε να μ' αντίληφθής, να με καταλάβης καλά. Και τότε, είμαι βέβαιος, θα μού δώσης αυτό πού σου ζητώ, θα μού δώσης την ίδια τη ζωή.

Άγάτησέ με... Άνέβαισε με στους ούρανούς... Λύτρωσε με άπ' την Κόλασι, μέσα στην όποια βρισκομαι...

Σε ζικετω. Σε ποθώ, όπως ό τυπλόσ τού φώσ του. Μην παρατείνας πιά τού μαρτύριό μου. Έλεος!...

